

EL SAVI I EL CRAC

José Rico (*Seva*)

Sonrisinho, era un jove espigat de 16 anys.

Joan Brossa, 'País' (1988).

La seua escola havia sigut el carrer, donant-li cops de peu a una pilota, mentre els seus pares s'inhibien completament d'ell.

Estos estaven tot el dia amb el bailongo, és a dir, escoltant música i ballant.

No sabia llegir ni escriure, però es desenvolupava bé amb la pilota de futbol.

Fins que un dia es va fixar en ell un observador d'un equip de la ciutat que es deia el Arenillas C. de F.

No van tardar a fer-lo jugar al juvenil, i prompte va estar preparat per a jugar al primer equip.

Va tenir aviat l'ocasió de fer-ho ja que quan el Arenillas es disposava a jugar una gran final contra l'equip dels Terribles, es va presentar la figura de l'equip completament "xutat".

D'esta forma va ser com va tenir l'oportunitat de jugar al primer equip.

Estava el partit a punt d'acabar i amb la pròrroga inclosa. Tots els espectadors estaven convençuts que s'anava a la tanda de penals, però en este moment rep una pilota Sonrisinho i des de fora de l'àrea empalma una volea que introdueix l'esfèric per tot l'esquadra.

Va ser el deliri a tot l'estadi de la ciutat dels balladors.

A l'endemà tota la premsa deia en primera pàgina: "Ha nascut un crac, el nou tal, el nou qual".

Tots aquests afalacs van traspasar fronteres i com no podia ser d'una altra manera va arribar la notícia a la nació dels xoriços i de la corruptela; aquests van ser ràpid a assabentar-se de la situació de la nova "perla".

Li van oferir a son pare (que era el que portava la veu cantant) "el oro y el moro", però es va endur el gat a l'aigua el que li va oferir paper en efectiu. Perquè ell, de tocar paper només ho feia quan es trobava algun diari vell, que l'hi portava a la seva dona perquè poguera engalanar les prestatgeries del rebost.

Van pujar al nou crac en el primer vol que eixia de la ciutat, no va tindre temps ni de canviar-se el vell xandall de l'Arenillas, els xoriços li dien que ja tindria temps de comprar-se roba nova quan arribaren a país de xauxa.

Quan estaven sobrevolant l'Atlàntic es van creuar amb un Jumbo amb més de tres-cents passatgers a bord.

En ell anaven investigadors, físics, catedràtics, enginyers, odontòlegs, cardiòlegs, advocats, lampistes, la filla Piji d'un banquer que anava a avortar i més d'un paleta, tots buscant noves oportunitats.

No anava un famós jutge perquè li van prendre el passaport. Era per por que fera fugida, ja que havia comès el delictes d'investigar a un xoriço, i ara el món era a l'inrevés, el xoriço era al carrer i el jutge en perill d'entrar a la presó.

A l'arribar l'avió en què anava Sonrisinho a l'aeroport hi havia una immensa quantitat de gent esperant-lo, enarborant banderes i cridant: -¡Sonrisinho, Sonrisinho!

En este moment ja estaven baixant l'escala dels passatgers. Els primers van ser un bisbe amb dos xiquets i un capellà (que va dir que eren els seus nebots); dos gais que a l'eixir a la plataforma es van fer una besada a la boca ja que es trobaven contents i feliços d'estar a la seua terra (el clergat no va mirar); un indià tot vestit de blanc i amb un barret de feltre d'ala ampla; al seu costat una dona pintada com una mona i al darrere una caterva de xiquetes i xiquets.

Darrere els seguia un home discret; anava sol i amb un maletí a la mà. Va resultar ser el descobridor de la vacuna que havia paralytat la malaltia més terrible de la terra.

A peu de l'escaleta l'estava esperant el uixer de la universitat on el savi anava a donar una conferència.

Quan es va adonar, d'entre la gent que estava esperant als seus familiars va eixir una xiqueta amb els cabells i les celles al zero, li va lliurar un clavell, li va fer una besada i un concís "Gràcies". L'home va pensar: -Bé comença la meua estada en este país.

El trajecte de l'aeroport a l'estadi el crac el va fer en un descapotable, no així els xoriços, que el van fer en cotxes amb els vidres fumats perquè el que més i el que menys estava imputat i no volien arriscar-se a sentir la veu de poble.

L'arribada als voltants del camp va ser apoteòsica, sense parar el van portar als vestidors on li van posar una samarreta (blanca, grana, blau o verda, tant se val).

Al xafar el terreny de joc, allò va ser l'acabose, amb crits ensordidors: -¡Sonrisinho, Sonrisinho!

El responsable de material portava un carro de supermercat ple de balons, li'n va donar un i este va començar a donar tocs, al segon ja el tenia a terra i amb el cap no va aconseguir encertar.

Va començar a tirar balons als espectadors i la gent enfervorida cridava: ¡aquí, aquí! Quan ja no li'n quedava cap va besar la samarreta en el que ell creia que era l'escut de l'equip, que en realitat era l'anagrama de l'espònsor, que no era altre que un rotllo de paper higiènic, amb l'eslògan de: "Després de fer les seues necessitats, utilitze paper tal".

El petó a la samarreta ja va ser el deliri total: gorres, bufandes, bragues, sostenidors i pèls de parts íntimes inserits en servilletes, amb números de telèfon i escrit "¡Vull un fill teu!".

Tota aquesta algaravia la sentia el descobridor de la vacuna assegut al catre de la seva habitació.

Es va alçar, va buscar un got, el va omplir d'aigua i va posar en ell el clavell que li havia donat la xiqueta per a que es conservara tendre, ja que volia portar-lo a la solapa en la conferència que tenia concertada.

Al matí següent, a l'eixir al carrer el primer que va fer va ser comprar el diari; en les primeres pàgines només es parlava del crac; este, segons la premsa, en la presentació va fer malabarismes amb el baló.

A partir de la pàgina 8 en un cantonet posava: "Esta vesprada a les cinc al paranimf de la universitat conferència a càrrec de l'eminent investigador fulano de tal"; i a la vora, "Ahir va morir donya sotana de tal de qual, a l'edat de 79 anys. Rip".